25/10/2019

Επ. Γκούλου: Ευχαριστούμε τους Έλληνες για την ανθρωπιά τους

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Παρά την οικονομική κρίση υπάρχουν Έλληνες που μας βοηθάνε ακόμη να συνεχίσουμε το έργο μας. Υπάρχουν τα ιεραποστολικά κέντρα στην Ελλάδα. Στη Θεσσαλονίκη υπάρχει η Αδελφότητα Εξωτερικής Ιεραποστολής που μας στηρίζει οικονομικά. Γι αυτό θέλω να πω στους Έλληνες ένα μεγάλο ευχαριστώ για την ανθρωπιά τους”. Αυτά αναφέρει μεταξύ άλλων σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Μακεδονία και τον Νίκο Ασλανίδη ο επίσκοπος Γκούλου και ανατολικής Ουγκάντας Σίλβεστρος Κισίτου.

Διαβάστε το σχετικό δημοσίευμα

Την ώρα που εκατομμύρια Αφρικανοί προσπαθούν να έρθουν στην Ευρώπη αναζητώντας καλύτερη τύχη, ένας Αφρικανός που έζησε 11 χρόνια στην Ελλάδα επέστρεψε στην πατρίδα του την Ουγκάντα, για έναν ιερό σκοπό... Είναι ο επίσκοπος Γκούλου και ανατολικής Ουγκάντας Σίλβεστρος Κισίτου. Μας περίμενε στις 4 τα ξημερώματα στο αεροδρόμιο του Έντεμπε. Έβρεχε και όπως μας εξήγησε, αυτή την εποχή στην Ουγκάντα είναι η περίοδος των βροχών. Επί μια βδομάδα μας συνόδευε σε διάφορες περιοχές σε όλη τη χώρα για να κάνουμε ένα ντοκιμαντέρ για τα υποσιτισμένα παιδιά και τους πρώτους Έλληνες ιεραποστόλους που πήγαν στη χώρα.

Στο αυτοκίνητο ακούγαμε άλλοτε ψαλμωδίες, άλλοτε κλασική μουσική και άλλοτε ρέγκε...

– Πειράζει εάν γράψω ότι σας αρέσει η ρέγκε;

– Γιατί να πειράξει; Είναι ωραία μουσική και όταν ταξιδεύουμε είναι μια χαρά. Ώρες ώρες όμως και η κλασική μουσική είναι υπέροχη και φυσικά οι ψαλμωδίες...

– Αλήθεια, πώς γίνατε επίσκοπος;

– Οι γονείς μου ήταν χριστιανοί Ορθόδοξοι. Στην Ουγκάντα το 70% είναι χριστιανοί και από αυτούς 1.000.000 είναι Ορθόδοξοι. Από μικρός πήγαινα στο κατηχητικό και μου άρεσε πολύ να ακούω το λόγο του Ευαγγελίου. Κάποια στιγμή ο μητροπολίτης Ιωνάς μου είπε εάν θέλω να πάω στην Ελλάδα για να σπουδάσω Θεολογία και δέχτηκα. Έτσι βρέθηκα στην Ελλάδα. Έζησα συνολικά 11 χρόνια στη χώρα σας γιατί μετά τις σπουδές μου πήγα στη μονή Παναγίας Σκιαδενής, στη Ρόδο, όπου έγινα μοναχός και χειροτονήθηκα ιερέας. Ήθελα να μείνω στο μοναστήρι, όμως άλλα ήταν τα σχέδια του Θεού...

-Από μοναχός στη Ρόδο πώς βρεθήκατε και πάλι στην Ουγκάντα;

Ο πνευματικός μου, ο μητροπολίτης Ρόδου Κύριλλος, μου πρότεινε αν ήθελα να πάω στο Πατριαρχείο της Αλεξάνδρειας και πάσης Αφρικής. Πήγα και εκεί κατάλαβα το μεγάλο έργο της ιεραποστολής. Τον καθημερινό αγώνα για να διαδοθεί ο λόγος του Χριστού αλλά και να βοηθήσουμε τα υποσιτισμένα παιδιά να ζήσουν και να μορφωθούν. Κάποια στιγμή, αφού έμεινα τρία χρόνια στο πατριαρχείο, ο πατριάρχης κ. κ. Θεόδωρος μου πρότεινε να αναλάβω εδώ την νεοσύστατη επισκοπή Γκούλου και ανατολικής Ουγκάντας και δέχτηκα. Όταν ήμουν στην Ελλάδα άκουγα πολλές φορές τους Έλληνες να λένε όταν κάτι δεν πήγαινε καλά : «Πω, πω, γίναμε Ουγκάντα...». Μάλιστα κάποιοι μου είπαν «πώς θα πας πίσω;»... Εγώ όμως πιστεύω ότι είναι χρέος μου να βρίσκομαι στην πατρίδα

μου και να αγωνίζομαι για τα παιδιά που είναι άρρωστα και πεινάνε.

-Τι προβλήματα αντιμετωπίσατε όταν ήρθατε στο Γκούλου;

Κοιτάξτε, εδώ οι άνθρωποι μετράνε ακόμη τις πληγές τους από τον εμφύλιο πόλεμο που κράτησε 25 ολόκληρα χρόνια. Βλέπεις ανθρώπους που τους έκοψαν τα χέρια και τα πόδια. Υπάρχουν γυναίκες που τις απήγαγαν και επέστρεψαν με παιδιά που δεν γνωρίζουν ποιος είναι ο πατέρας τους… Αυτός ο εμφύλιος πόλεμος άφησε πίσω του πολλά προβλήματα. Επί 25 χρόνια συγκρούονταν οι αντάρτες του Κόνι με τον κυβερνητικό στρατό. Έμπαιναν οι αντάρτες στα χωριά εδώ στη βόρεια Ουγκάντα, στα σύνορα με το νότιο Σουδάν και απήγαγαν τα παιδιά. Τους έδιναν ένα όπλο και τα βάζανε να πολεμούν στην πρώτη γραμμή. Καταλαβαίνετε ότι τα παιδιά την πλήρωσαν πολύ ακριβά. Ο εμφύλιος πόλεμος σταμάτησε το 2010 αλλά ο Κόνι δεν συνελήφθη. Κυκλοφορεί ακόμη ελεύθερος. Κάποιοι λένε ότι δεν υπήρξε, ότι ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο που το εφηύραν κάποιοι. Από την άλλη όμως εμφανίστηκαν φωτογραφίες του στο διαδίκτυο…

-Η επισκοπή σας πόσους χριστιανούς Ορθόδοξους έχει;

Είναι περισσότεροι από 400.000. Έχουμε 19 εκκλησίες σε περισσότερες από 50 κοινότητες. Υπάρχουν αυτή τη στιγμή 30 ιερείς και 50 κατηχητές. Επειδή εδώ -όπως είδατε και εσείς- τα παιδιά είναι υποσιτισμένα και το 30% είναι αναλφάβητα, κάνουμε έναν αγώνα για να τα βοηθήσουμε. Έχουμε 8 δημοτικά σχολεία, 6 γυμνάσια και 5 λύκεια. Γι’ αυτά τα σχολεία είμαστε εμείς υπεύθυνοι να τα συντηρήσουμε και να πληρώσουμε τους δασκάλους και τους καθηγητές. Τα παιδιά μένουν στο σχολείο μέχρι το απόγευμα και το μεσημέρι τους παρέχουμε και φαγητό. Παράλληλα -επειδή η παιδική θνησιμότητα είναι πολύ αυξημένη στην Ουγκάντα- έχουμε και 6 ιατρικά κέντρα. Πρέπει να πληρώσουμε τους γιατρούς, τους νοσηλευτές και τα φάρμακα.

-Πού βρίσκετε πόρους για να συντηρήσετε τα σχολεία και τα ιατρικά κέντρα;

Όλα αυτά γίνονται με τη βοήθεια της Ελλάδας. Παρά την οικονομική κρίση υπάρχουν Έλληνες που μας βοηθάνε ακόμη να συνεχίσουμε το έργο μας. Υπάρχουν τα ιεραποστολικά κέντρα στην Ελλάδα. Στη Θεσσαλονίκη υπάρχει η Αδελφότητα Εξωτερικής Ιεραποστολής που μας στηρίζει οικονομικά. Γι αυτό θέλω να πω στους Έλληνες ένα μεγάλο ευχαριστώ για την ανθρωπιά τους…

-Σας στέλνουν από την Ελλάδα ρούχα και τρόφιμα;

Ξέρω ότι πολλοί Έλληνες δίνουν τρόφιμα και ρούχα και γίνονται πολλές αποστολές για τα παιδιά της Αφρικής. Δυστυχώς εδώ στην Ουγκάντα δεν ισχύει το

αφορολόγητο που υπάρχει σε άλλες χώρες της Αφρικής. Εάν μας στείλετε ρούχα και τρόφιμα εδώ στην Ουγκάντα τα φορολογούν κανονικά, με αποτέλεσμα να μην συμφέρει να τα πάρουμε γιατί το ποσό που μας ζητάνε είναι μεγαλύτερο από την αξία των πραγμάτων που θα πάρουμε… γι’ αυτό ζητήσαμε από την κυβέρνηση της Ουγκάντας να ισχύσει αυτό που ισχύει και σε άλλες χώρες της Αφρικής. Δηλαδή να μην φορολογούν τα πράγματα που τα δίνουμε δωρεάν στα φτωχά παιδιά και τις οικογένειές τους.

-Κλείνοντας, τι θα λέγατε στους Έλληνες;

Η Ορθοδοξία εμφανίστηκε στην Ουγκάντα στις αρχές του περασμένου αιώνα από ντόπιους που έμαθαν μόνοι τους γι’ αυτή την εκκλησία. Το 1960 ήρθε ο αείμνηστος γέροντας Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος και ενίσχυσε την προσπάθεια για να διαδοθεί η Ορθοδοξία. Βλέποντας τους φτωχούς και τα υποσιτισμένα παιδιά, ο γέροντας ζήτησε βοήθεια από την Ελλάδα. Έτσι δημιουργήθηκε η πρώτη αδελφότητα στη Θεσσαλονίκη που ονομάστηκε «Οι φίλοι της Ουγκάντας».

Η αδελφότητα αυτή που στη συνέχεια μετονομάστηκε «Αδελφότητα Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής» άρχισε να στέλνει βοήθεια εδώ από το 1963. Ο λόγος του Χριστού είναι αγάπη προς τον πλησίον μας. Αυτή την αγάπη μας έχουν μεγάλη ανάγκη τα παιδιά της Ουγκάντας. Πρέπει να τα βοηθήσουμε στη διατροφή τους, την παιδεία τους, την υγεία τους. Είναι το χρέος μας και γι’ αυτό ας κάνει ο καθένας ό,τι μπορεί. Υπάρχουν τα ιεραποστολικά κέντρα σε κάθε περιοχή της Ελλάδας. Μπορούν να καταθέσουν εκεί έστω και ένα ευρώ. Με ένα ευρώ μπορούμε να αγοράσουμε ένα φάρμακο για τη μαλάρια που σκοτώνει καθημερινά τα παιδιά όταν τα τσιμπάνε μολυσμένα κουνούπια. Δεν είναι μικρό ποσό το ένα ευρώ. Εδώ στην Ουγκάντα είναι ένα μεροκάματο. Ας φροντίσει ο καθένας και ας κάνει ό,τι μπορεί. Πρέπει να συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα με όλες μας τις δυνάμεις γιατί είναι ιερός…

***Δημοσιεύθηκε στη “ΜτΚ” στις 20 Οκτωβρίου 2019**